

03 квітня 2007 РОКУ

“Ярій, душе! Ярій, а не ридай...” (В.Стус)

Заснована учнями 11-го класу Бережанської гімназії 8 жовтня 1999 року

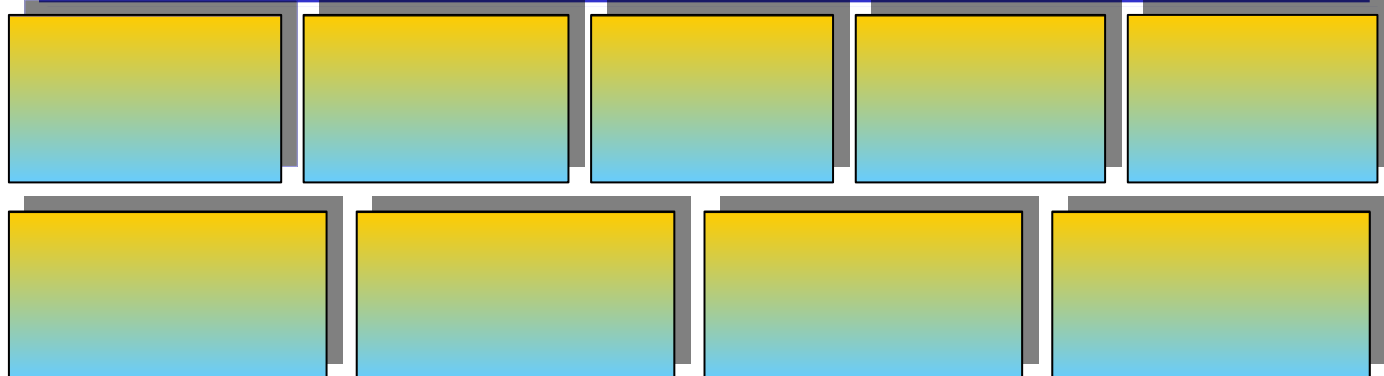
Прийміть найщиріший Великий День Світлого Воскресіння!

У житті кожного християнина Великий День Світлого Воскресіння є шановане та величне. І не тільки тому, що це утвердження справжньої, квітучої життя, але й тому, що є символом перемоги життя над злом, світла над пітьмою, віри - над байдужістю.

Великодні дні зазвичай спонукають нас до нового побачити й відчувати себе в світі. Це час помислів, бажань та вчинків, а ще час бути ще милосерднішими, терплячішими, більш відкритими до одного. Звісно, ці прості вимоги до нас, але дуже мізерні в порівнянні з тією любов'ю, якою Спаситель Ісус Христос заради порятунку людства зробив для нас. Але, як переконає Святе Письмо, бо це зроблено однією людиною на користь усіх. Господніх і з часом обов'язково виконувати цю сторицею. Пам'ятаймо про це повсякчас.

Пасхальні дні - це й час віддати шану тим, хто серед живих, хто, залишивши нам свою любов і життєвий досвід, поринув у вічність. Згадаймо їх молитвою та добрим словом.

Зі святом вас, шановні. Від усього серця бажаємо вам Божої благодаті, добробуту, окриленого настрою, миру, злагоди та душевної величі. Нехай цей Великий День дарує всім вам щастя, здоров'я, любов та непохитну віру в кращий завтрашній день!

Ось і прийшла весна – найпрекрасніша пора року. З її приходом оживає природа, повертаються із далеких країв птахи, зодягаються в зелень ліси, квітнуть сади. І саме з весною приходить в наші оселі найголовніше свято християн – Пасха або Великдень. Це величне свято світлого Воскресіння Христа, який приніс себе в жертву за гріхи людей і спокутував їх своїми стражданнями.

Великдень в українців завжди асоціюється з писанкою. Розписане по-мистецьки яйце створює особливий святковий настрій і разом з паскою є основним атрибутом та символом Великодніх свят.

Писанка – це витвір мистецтва. Не випадково найкраще в Україні порівнюється з писанкою. У народі про гарну дівчину часто кажуть: „Така гарна, як писанка“. Веселі пасхальні писанки милували око, сприймалися як зразок високого мистецького смаку.

На Великдень люди обдаровують одне одного писанками. Писанка – символ Воскресіння Ісуса Христа, символ життя, радості і народження весняного сонця, відродження природи після довгої зими.

Кожен регіон України має своє характерне поєднання барв. Найдавніші писанки мали лише два кольори. Проте наші пращури вважали, що чим більше барв на писанці, тим вона чарівніша й дарує їм кращу долю.

Є кілька видів святкових яєць, які розрізняються за технікою їх виготовлення.

Крашанки – яйця, пофарбовані у різні кольори природними барвниками. Червоне яєчко означало радість життя, любов. Для молодих – надію на одруження. Жовтий колір уособлював місяць і зорі, а у господарстві – урожай. Блакитний – небо, повітря. Зелений – весна, воскресіння природи, багатство рослинного та тваринного світу. Чорний з білим – пошана до духів, душ померлих, подяка за охорону від злих сил.

Крапанки – яйця, на які воском наносять крапочки і занурюють у барвник. Потім віск знімається гарячою водою.

Шкрябанки – це коли яйця фарбують, а потім голкою вишкрябують візерунок.

Писанки – яйця, розписані спеціальним інструментом – писачком, за допомогою якого наносять орнамент, а потім яйця фарбують. Віск знімають за допомогою гарячої води.

Мальованки – дерев'яні розмальовані яйця – сувеніри.

То ж шануймо звичаї наших предків, і тоді на землі пануватиме мир та спокій. Нехай великодні святкові писанки принесуть до вашої господи мир і достаток, захист від бід і жалів, та кожний день радують око розмаїттям барв.

Підготували Жовнич Ірина і Дупай Світлана.

Як святкують Великдень в різних країнах світу

Завжди цікаво дізнатися, як люди в інших частинах земної кулі святкують Великдень. Читаєш і дивуєшся, що тільки люди не придумують.

З'являються тюльпани, крокуси і нарциси. Школи закриваються на

одня в деяких частинах Північної Англії все ще називається традиційно їдять горох. На ніч його замочують у воді, а потім їх пір, поки горошини не тріснуть. Цю страву їдять з маслом і

Великодня в Англії дуже веселі, яскраві, барвисті і радісні. Неділі, коли вони прокинуться і побачать, що пасхальний заєць дощами і заховав яйця, які вони розписували минулого тижня. динку. Проводяться навіть спеціальні змагання - пошук яєць ("pza") - дитина, яка збере більше всіх, отримує приз. Такі свята це ви можете влаштувати полювання на яйця удома на радість динку шоколадні яйця і придумайте які-небудь підказки.

У церквах проходять релігійні служби. У католицьких храмах і музики. Цього дня прийнято надягати новий одяг, що і погоди і настання весни. Пасхальні корзини, наповнені яйцями, бою на пасхальну службу, щоб освятити в церкві. У Пасхальний тям на вулицях цукерки і іграшки.

Околаду або цукру - дуже великі і трохи менші. Ще тут пасхальні і зайця або давньої тварини австралійського континенту - bilby. пасхальним символом Австралії. Учені сподіваються запобігти ючи таким чином увагу населення до серйозної екологічної не меню австралійців складається із смаженої баранини, картоплею, морквою, гарбузом, квасолею або яловичини або курчати із смаженими овочами - торт безе, прикрашений фруктами, ківі, суничею, ананасами, і мандаринами. Дуже відомі солодкі гарячі булочки, які австралійці їдять на сніданок в пасхальний ранок перед тим, як йти до церкви. Великдень в Австралії є періодом, коли безліч австралійських сімей виїжджають на природу, - адже зараз в тих краях - кінець літа, початок осені. Хтось їде на узбережжя, хтось - в гори.

Підготувала Лужецька Оля

І ШУХЕВИЧ – ГЕНЕРАЛ ТАРАС ЧУПРИНКА

Державність

я виповнилось 57 років від дня героїчної
о сина України, провідника ОУН на рідних
ндира УПА, генерал-хорунжого Романа
Шухевича –Тараса Чупринки.

ов лилася ріками. Чобіт дикого московського варвара
і Українську землю, знищуючи усе живе на своєму
шляху. Але український народ далі був непереможний. Армією Героїв
керував неперевершений стратег – генерал Роман Шухевич.

Рідко трапляється, що генерали і полководці є одночасно
блискучими політиками і державними мужами. А Роман Шухевич власне
належав до тих одиноких постатей не тільки нашої, а й взагалі світової
історії. З поміж усіх людей нашої революції, він – лицар із крові та кості –
був найбільш толерантний у відношенні до українських партійно-
політичних угруповань.

Генерал Чупринка вчинив те, що ввійде в історію усього світу:
українці не склали зброї проти наймогутнішої потуги світу, вели проти неї
безперервну боротьбу, і в підсумку Сталін був змушений припинити
загальну криваву розправу з усім українським народом.

А народився Роман 30 червня 1907 року у м.Краковець Львівської
області, де його батько був суддею. Гімназію закінчив у Львові, а вищі
студії у Львівській політехніці. В 1928-1929рр. навчався у польській
старшинській військовій школі, а потім на старшинських курсах у
Німеччині.

У 1929р. одним з перших вступає до ОУН, займаючи довгий час
посаду бойового референта Крайової Екзекутиви ОУН.В 1934р. попадає
до польського концтабору, а звідти - до тюрми.

В 1938-1939рр. бере активну участь у створенні Карпатської Січі.
1939-1941рр. – Крайовий Провідник і член Революційного Проводу ОУН.
У 1941р. створює і очолює Український Легіон.

В травні 1943р. Шухевича призначено Головою Проводу ОУН, а в
серпні 1943 Роман Шухевич став Головним Командиром УПА під
псевдонімом Тарас Чупринка.

5 березня 1950р. Роман Шухевич загинув у бою із загонами
НКВД у с.Білогорща, що біля Львова.

Сьогодні українці гордяться, що у нас був Чупринка, що керував
визвольно-революційною боротьбою багатотисячної УПА, широкого
підпілля ОУН проти німецьких та большевицьких окупантів.

Пам'ятаймо, герої не вмирають! Вони повертаються до свого
народу і піднімають дух нації.

Підготував Василюк Ярослав

Історичні
цінності

Медальйон Івана Мазепи

Медальйон у відомій львівській
ценено сенсаційне
Медальйон гетьмана Івана Мазепи.
культури, зокрема мистецтва
Медальйон (ММ) – це, за визначенням
Медальйон, професора Українського
вільного університету в Празі (у 30-х роках) Дмитра
Антоновича, друга його золота доба. Пам'ятка має
не лише музейну цінність, вона пов'язана з особою
гетьмана, його боротьбою за українську
незалежність. Гетьман подарував цей нагрудник
перед смертю своєму наступнику Пилипу Орлику,
родина якого, будучи у матеріальній скруті, продала
його, мабуть, у Кракові (він був куплений якимсь
колекціонером з України). Медальйон мав форму
прямокутника з відрізними кутами. Довжина його –
6,5 см, ширина-4,5 см, товщина-1 см. Він повністю
зі справжнього золота, з кільцем угорі, у яке
закладався нашійний ланцюжок або стрічка. Внизу
був шуруп, що замикав сховок на моці. По боках
медальйона розміщені золотисті орнаменти. З однієї
сторони зображений Спаситель на хресті зі
скороченим написом латинськими буквами
«I.N.R.I.» Хрест прикрашений емаллю: червоним
орнаментом винограду, зеленим стилізованим
листя, яке розміщене у верхніх кутках хреста.
Внизу зображення герба, оздобленого ініціалами І
(Іван) М (Мазепа) Г (Гетьман) на ясно-рожевому тлі.

Залишається сподіватися, що ця розкішна
пам'ятка київського золотарства, що є чудовою
ілюстрацією –мініатюрою доби українського бароко
часів Мазепи, віднайдеться.

Підготувала Наконечна Оксана

До 90 річчя УНР недаремно...

Багатовіковий процес національного творення в Україні супроводжувався спробами визначити напрямки політичного
розвитку українства, усвідомити його місце і роль в світі, сформулювати ідейно-теоретичні засади в боротьбі за національну
самодостатність, суверенність, оформлення в незалежну державу. Діяльність перших українських партій сприяла популяризації
ідей національно-визвольного руху. Після масових заворушень в березні 1917 року, результатом було створення Української
Центральної Ради. Сьогодні, 90 років по тому, можна сказати, що за короткий шлях свого існування УЦР пройшла складний
шлях від Київської міської громадської організації до ініціатора й активного чинника відновлення новітньої української
державності – парламенту України. На її долю випало завдання: відбудувати національну державу в момент, вкрай несприятливий
у час світової війни, деструктивного розвитку революційного процесу, невирішеності соціальних, економічних проблем, які, як
хвилі накочувалися одна за одною на засади нової державності. Але подолати більшість із цих перепон, на жаль, було не під силу
керманичам молодій Українській державі. Можна сказати, УЦР виступила лідером розгортання національно-визвольного руху в
Україні і сприяла появі на політичній карті Європи вперше в ХХ ст. Української держави. Як відзначив у своїх спогадах
М.Грушевський: “Ми жили недаремно, наш час не проходив безслідно”.

Підготував Градовський Дмитро

ЗАХОВАЛАСЬ ДАВНИНА В ІСТОРІЮ

Пригадаймо ще недалеке минуле: ті весни, що наповнювали радісними піснями та іграми життя; чудовими діями зустрічав народ прихід весни; дівчата йшли на невисоку гору і водили хороводи, співали давніх веснянок...

Сьогодні майже все це замінено телевізорами із чужими для багатьох мотивами, чужими іменами й уподобаннями, які міцно і надовго утверджувались в нашій свідомості.

Ми сьогодні дуже часто чуємо заклики, що потрібно пам'ятати і відроджувати давню історію, культуру предків і минувшину нашого народу. Тільки хто сьогодні в повній мірі думає про це?

Відаймо сучасне весілля чи інші урочистості, коли починають лунаати застільні пісні. Дуже часто між піснями, точніше, між виконавцями виникає така собі конфронтація, коли старші за віком гості починають наспівувати українські народні пісні на кшталт «Розпрядайте, хлопці, коні». Тоді одразу молоді починає переборювати творіння народу піснями з репертуару руйнівників українського національного слова, наприклад В.Сердючки.

Згадалась історія, як часто буває, коли приїжджають до нас заоканські гості українського походження з Канади чи то з Австралії, і починають співати так, що аж сльози на очах з'являються. І раптом осічка: заоканські гості продовжують співати, а наші один за одним замовкають. Вони просто забули слова рідної пісні. Оце вже справді національний сором.

Або сьогоднішні танці. Народне прислів'я каже «На колір і смак товариш не всяк». І все-таки... Де поділися гопак., козачок, полька та інші? Вони віками були окрасою українського народу, його національної культури. Ми і тут перейшли до чужого повністю, проігнорували своє. Як можна гордо тупцювати самому кілька хвилин на одному місці з виставленим наперед кулаками. Та й на концертах все рідше бачимо іскрометний український танець.

Рідко тепер зустрінеш скрипалів, менше стає гармоністів...

А старовинні обрядові пісні і дії? Наприклад, старовинне свято Івана Купала. Доводилося спостерігати це дійство в сучасному виконанні. Спочатку ніби нормальний сценарій, де минуле переплітається з сучасним. А за годину – дві за вінками, які пускають вниз по течії ріки дівчата, навздогін уже плывуть порожні пляшки з-під різного звеселяючого питва.

Шекспір сказав «Світ-це театр, а люди в ньому актори». І дійсно, важко не погодитися з цим твердженням. Усі носять маски, які дозволяють приховати наш внутрішній світ, думки, своє єство. Ми все життя граємо, можливо, навіть не усвідомлюючи цього. Набрид один образ, змінюємо його на інший. Це все залежить від обставин. Та є ті, хто ще не зовсім приховує себе. У других же, навпаки, маска так приросла до лица, що її відрізати просто неможливо. Але кожен з нас, рано чи пізно, намагається пізнати себе справжнього. Це дуже важко. Лише в дитинстві ми справді щирі перед усіма, а потім життя кладе на нас важкий відбиток. І ти сприймаєш усе, як данність, черствієш потроху і навіть не задумуєшся про те, як час спотворює тебе з кожним роком. Ідеться не про фізичне старіння, а про духовне.

А ще нас постійно сковують кайдани обмеженості, моральності, принципів. Це лише існує думка, що людина – вільна істота. Насправді вона – раб, раб суспільства, в якому живе. Ось приклад. Ти мрійник і фантазер, тобі ще хочеться погратися в прості дитячі ігри. Та всі кажуть, що доросла людина має вести себе стриманіше. Тому ти одягаєш маску, яка приховує твої справжні бажання і підлаштовуєшся під загальноприйнятий стандарт.

Тож як би це сумно не звучало, нам просто необхідна захисна оболонка, що дозволяє вижити у цьому світі.

Гімназистка Наталія Крушельницька.

Любіть театр!

До дня театру

Кожен з нас гімназистів знає про існування шкільної драм студії, а дехто є її активним членом. Але сьогодні ми ближче познайомимося з її керівником Галиною Василівною Єлісевич, яка розкаже нам про діяльність студії

думка створити драмстудію?

ана в 2003 році, і об'єднала дітей справді талановитих, які а сцені.

а формування світогляду і характеру учнів?

ють навичками театрального мистецтва. Вони навчаються текст, навчаються емоційно діяти сценічним словом, нести

обмежений їх вік?

чайно, талант, вміння розкрити себе перед глядачами, а вік-

«МарусяЧурай» Володимира Самійленка /за п'єсою Михалкова, «Попелюшка» Григорія Усача, уривки з п'єс місяців» Сергія Михалкова, «Украдене щастя» Івана Франка.

Уже стало доброю традицією виступати 19 грудня, в День Святого Миколая, із театралізованим дійством. Також гуртківці виступили з вертепом.

Над чим працюєте в даний час?

Готуємо театралізоване дійство «Наша любов - театр», яке приурочене Міжнародному Дню Театру, 120-й річниці від дня народження видатного режисера-реформатора, нашого земляка Леся Курбаса. А ще готуємо інсценізацію української народної казки «Бідна Дівчина».

Що б ви сказали нашим читачам на завершення?

Театр - це мистецтво колективне, яке зближує дітей, сприяє їх духовному збагаченню, вводить учнів у світ прекрасного...Любіть театр!

Дякуємо вам, Галино Василівно, за таку цікаву і змістовну розмову. Успіхів вам і до скорой зустрічі на прем'єрі.

Інтерв'ю підготувала Михайлишин Олеся

Чорнобильський вітер по душах мете,
Чорнобильський пил на роки опадає.
Годинник життя безупинно іде.

...Лиш пам'ять, лиш пам'ять усе пам'ятає.

26 квітня 1986 року, тихої весняної ночі, о 1 годині 23 хвилини 48 секунд на четвертому енергоблоці Чорнобильської АЕС прогрімів вибух, який сколихнув увесь світ. Страшна звістка про катастрофу в Чорнобилі – невеликому українському місті розташованому поблизу злиття сивого Дніпра й тихоплинної Прип'яті, облетіла всю планету. Оспіваний світом атом, здавалося б, приручений і покірний, вийшов з-під влади людини, вивертаючи на земну поверхню вогненне нутро, роздмухуючи навсебіч незримую отруту радіації.

26 квітня 1986 року—ніч чорного невимовного горя й біди. Цей удар стихії прийняла на себе воєнізована пожежна частина атомної станції. Пожежники боролися з усіх сил. Вони добре розуміли, на що йшли, опинившись у самому пеклі смертельної радіації.

Важкий випав їм жереб. Однак вони відчували, що за їхніми плечами – їхні ж діти, дружини, матері, весь отчий край, котрий мають собою заступити. Першими ступили в неб ізпеченої катастрофи працівники міліції, медики. І ніхто не думав про смерть.

Серед тих тридцяти, хто загинув, приборкуючи ядерну стихію – молоді. Їм ще тільки жити, кохати, народжувати дітей, приносити радість у свої оселі... У кожного були свої плани, надії, бажання. Все це попереду, та хто міг передбачити?. Та ніч для них була фатальною. Вони не озирались, не відступали, не ховались за спину інших. У самому пеклі аварії вони виконали свій обов'язок до останнього подиху. Їх шість ... Перших!

Сержант Микола Ващук, старший сержант Василь Ігнатенко, лейтенант Віктор Кібенюк, лейтенант Володимир Правик, старший сержант Микола Титенюк, сержант Володимир Тищура заступили не тільки близьких своїх, але й далеких. Усіх нас.

Пам'ять про загиблих і померлих, про всіх тих, хто проявив мужність, героїзм і самопожертву при ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, має вічно жити в серцях усіх поколінь українців як взірць високого патріотизму, відданості Вітчизні і громадянського обов'язку.

Над Чорнобилем літо спливає,
Спрагла пахне хлібом, ріллею.
То чому так стогне земля,
То чому ж невесело над нею?

Вже курличуть вгорі журавлі.
Вже збираються вдалеч гуси.
То чому на оцій ріллі
Не стогують снопів стовусенх?

А тому, що змертвіла земля,
Скам'яніла від болю і горя.
Й невеселий клич журавля
Вже сюди не долине ніколи!

Підготували Жовнич Ірина і Дупай Світлана.

Біда підкріплює мене. Я зрозумів, що всі полиці в будинку забиті коробками, стійками, тубами з дисками. І мені абсолютно невідомо, де що лежить. І зовсім не потрібні і знайти хоча б дистрибутив з операційною системою не вдалося дотепер.

З
в
и
ч
а
й
н
о
,
ч
а
с
т
и
н
а

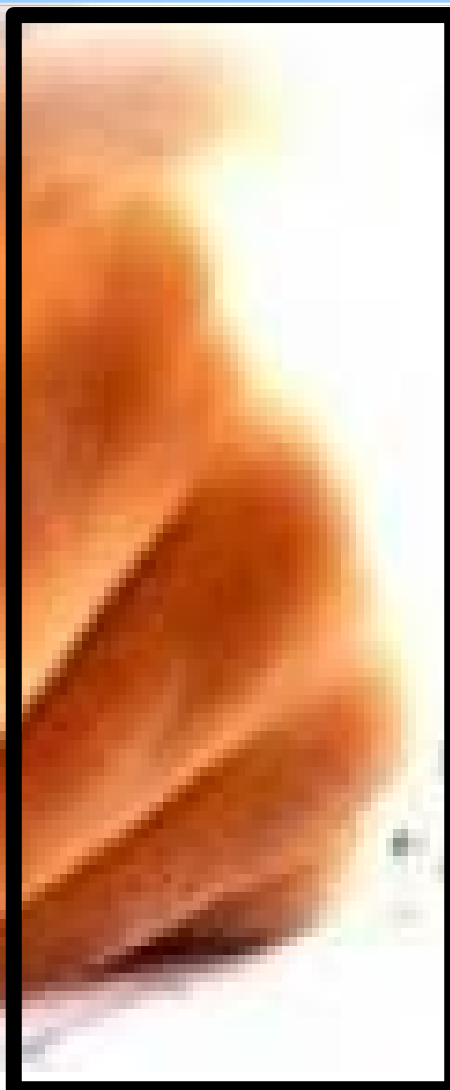
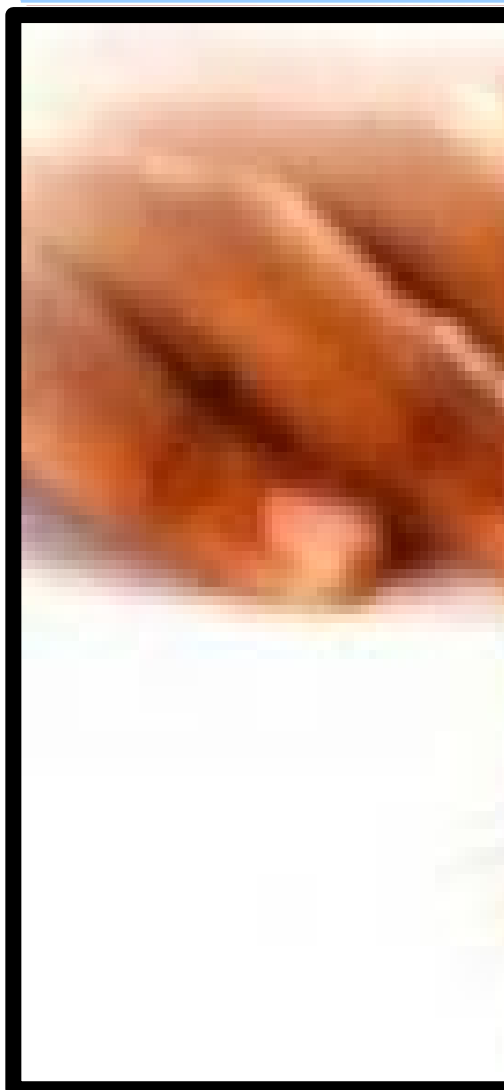
и
с
в
п
і
д
п
и
с
а
н

е
ж
и
т
ь

к
і

а
м
а
р
к
е
р
о
м
,
ч
а
с
т
и
н
а
л

д

ВЕСНЯНИЙ РАНОК

Зранів зарум'янілось свіже весняне небо.
Повоніли, позолотили блідо-рожеві куполи
Шепотів вільний вітер, сиплячи із куполів
Листки не гаснуть. Весняний шепіт
Остає сонячними спогадами. Я ловлю цю

но-зелені крила моїми думками, заграє для
нів!

Як тихо й піднесено злітає у мені весна і як чарівно грає на струнах моєї
душі! Вона віддає себе сповна, наче востаннє народжується на цій землі. І
пелюстковий дощ - її печаль, її ридання.

Вічність весни - у нашій душі, і сльози не повинні затьмарити її краси:

**Літає радість, щастя світить,
Дзвенять пташки в садах рясних,
Сміються знову трави, квіти...
А сльози ще тремтять на них**

(Олександр Олесь)

Семеген Зоряна

Школа розвинула мій світогляд, сформувала мене як особистість. Найбільше мені запам'яталось 200-ліття гімназії, зустрічі з колишніми гімназистами, які досягли висот у своєму житті. Також не забуду спілкування з дорогими мені вчителями, які завжди будуть для мене найкращими порадиниками.

Товаришівка Анна 11-Б клас

Нарешті ми випускники! Мені не хочеться покидати рідну школу бо тут залишається частинка моєї душі. Невже через декілька місяців доведеться покинути свій другий дім? Найбільше мені запам'ятався мій рідний клас, класний керівник.

Хоча за час проведений мною в стінах гімназії складався не завжди із приємних моментів, у моїй пам'яті тільки приємні спогади. Я дуже люблю свій клас і дуже сумуватиму за людьми, що підтримували мене в скрутному становищі й супроводжували в часи радощів.

Станні дні навчального року сповнені клопотами, але й сонячними настроєм. Звісно, так не хочеться покидати цей колектив, яким зустрічалися кожен день впродовж десяти років.

Найбільше запам'яталися вечори, які ми проводили в школі. Я знайшла справжніх друзів, що ніколи мене не підведуть.

Також наші вчителі дали нам велику кількість знань, які дуже допоможуть у майбутньому.

Коли прийде час залишати школу, яка для мене була періодом формування світогляду, я вже буду будувати своє життя. Це буде сумний момент.

А поки ми ще в школі, то ми проводимо час з більшою мірою, безтурботно. Школа для мене - це місце де я отримувала знання, познайомилася з однокласниками, вчителями.

Школа для мене - це місце де я отримувала знання, познайомилася з однокласниками, вчителями. Школа для мене - це місце де я отримувала знання, познайомилася з однокласниками, вчителями.

І коли я піду з цієї школи, рідним домом у якому витасюся, то я буду згадувати людей, що жили в цій школі.

Юлія Крук

За всі ці 11 років, я ні разу не пошкодувала, що саме тут здобуваю свої знання. Вчителі в гімназії добре ставляться до учнів, допомагають їм відкрити приховані таланти. Ще мені здається, що тут панує якийсь особливий дух. Не дарма гімназія носить ім'я Б. Лепкого.

Найбільше робити в майбутньому мені у соціології оскільки потрібно робити висновки. Я дуже задоволена тим, що у ньому участь.

Герасимів Галина

Дирда Світлана 11-Б

І коли я піду з цієї школи, рідним домом у якому витасюся, то я буду згадувати людей, що жили в цій школі.

